

Ἀμερικανῶν, οἵτινες ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀνταποδίδουσιν εἰς αὐτοὺς μετὰ τόκου μάλιστα.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ἐπιθεωρηθέντων τῶν πραγμάτων μας μετὰ μεγίστης ταχύτητος ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων τελωνιακῶν ὑπαλλήλων, ἐξήλθομεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ μετεκομίσθημεν ἀστραπηθὸν ἐπὶ μεγίστης ἀμάξης περιεχούσης δέκα θέσεις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὃ *Ἅγιος Νικόλαος*.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΛΣΜΑ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ.

Ο ΔΙΓΕΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΟΣ.

Οὕτως ἐπιγράφεται τὸ παραπόδας Κυπριακὸν δημοτικὸν ἄσμα, ὅπερ πᾶν φιλοτίμως παρέσχεν ἡμῖν εἰς δημοσίευσιν ὁ περὶ τὰ καλὰ ζηλωτὴς κύριος Γ. Λουκάς ὁ Κύπριος. Ἡμεῖς δ' ἐνομίσσαμεν καλὸν νὰ προτάξωμεν σύντομον ἀνάλυσιν τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἄσματος τούτου πρὸς εὐχερестέραν κατὰληψιν τῶν στριφνοτέρων αὐτοῦ χωρίων.

Ἐν Κύπρῳ διασώζεται ἐνιαχοῦ ἔτι καὶ σήμερον ἕν τῶν ἡμετέρων προπατορικῶν ἐθίμων, ἡ πάλη. Οἱ ἀθληταὶ παρουσιάζονται συνήθως εἰς τὰς πανηγύρεις καὶ πολλάκις ὁ εἰς τῶν ἀντιπάλων εἶναι ὀθωμανὸς ἢ Ἄραβ, ἵνα ἡ λαμπρότερος ὁ ἀγὼν καὶ περιφανεστέρα ἡ νίκη. Εἰς δὲ τοὺς γυμνικούς τούτους ἀγῶνας ἄδεται καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄσμα.

«Ὁ Χάρων ἀπαίσιος τὴν ὄψιν καὶ μελανὰ ἐνδεδυμένος ἔρχεται εἰς τὴν πανήγυριν ζητῶν συμβουλὴν παρὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἐκείνη δὲ τὸν προτρέπει νὰ φεῖδεται τῶν ὡραίων νεανίδων, τῶν βρεφῶν καὶ τῶν γραιῶν, (φοβουμένη ἴσως καὶ περὶ ἑαυτῆς. Ὁ Χάρων τότε δυσαρεστηθεὶς καὶ βαρυθυμῶν κεντᾷ τὸν ἵππον του καὶ φθάνει εἰς κῆπον, ἐνθα πολλοὶ ἄρχοντες ἐσυμποσίαζον, εὐθυμοῦντες. Οἱ ταλαίπωροι τὸν προσκαλοῦσιν νὰ παρακαθήσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλ' ὁ ἀμείλικτος Χάρων ἀρνεῖται, λέγων ὅτι ἤλθεν ἐκεῖ ὄχι διὰ νὰ φάγῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπαγάγῃ τὸν ἄριστον αὐτῶν. — Καὶ τίς ὁ ἄριστος; ἐρωτοῦσιν — Ὁ ἔχων μακροὺς δακτύλους καὶ ἀραιοὺς ὀδόντας, ἀποκρίνεται ὁριστικῶς ὁ Χάρων.

Τότε ὁ Διγενὴς, ὁ διαβόητος ἀθλητὴς, μανεῖς ὑπὸ τῆς δογῆς καὶ πᾶν τὸ προστυχὸν ἀνατρέψας ἀναβοᾷ πρὸς τὸν Χάρωνα ὅτι εἶναι ἔτοιμος νὰ παλαίσῃ καὶ ἐὰν νικηθῇ νὰ λάβῃ ὁ Χάρων τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ἂν ὅμως νικήσῃ νὰ τῷ χαρισθῇ ἡ ζωή.»

»Κατέρχονται λοιπὸν εἰς τὴν παλαίστραν καὶ μετὰ τριήμερον πάλιν ὁ Διγενὴς ἀναδείκνυται νικητὴς καὶ δοξολογίας ἀναπέμπει πρὸς τὸν Ἱψιστον, ὅτι ὑπερίσχυσε καὶ τοι ἔχων ἀνδρειωμένον ἀντίπαλον. Ἀλλ' ἰδοὺ φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ ἐπιπλήττει τὸν Χάρωνα ὡς ἀμελοῦντα τῶν χρεῶν του καὶ παλαίοντα ἀντὶ νὰ λαμβάνῃ ψυχάς».

Ὁ Χάρων τὴν ἐπιπλήξιν ἀκούσας μεταμορφόνηται πάραυτα εἰς χρυσοῦν ἀετὸν καὶ καθήσας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διγενῆ σκάπτει αὐτὴν διὰ τῶν ὀνύχων»

Ὁ Διγενὴς ψυχορραγεῖ, καὶ τριακόσια παλληκάρια ἔρχονται πρὸς ἐπίσκεψίν του, ἀλλ' ὁ φόβος τοὺς κρατεῖ ἀμφιβέβησαι πρὸ τῆς θύρας. Τέλος πάντων εἰσέρχονται, καὶ τότε ὁ Διγενὴς ἐνδίδων εἰς τὰς παρακλήσεις των διηγεῖται τὰ παλαιὰ του κατορθώματα· διηγεῖται ὅτι ἀφοῦ ἐφόβησε πληθὺν ὄλην δρακόντων καὶ λεόντων εἰς τὸν ἀγροκαλαμῶνα καὶ ἐγέμισεν ἐννέα βοείους σάκκους ἐκ τῶν ῥινῶν, καὶ τῶν γλωσσῶν αὐτῶν, ἐδίψησεν αὐτὸς τε καὶ ὁ ἵππος του, καὶ ὑπῆγε νὰ τὸν ποτίσῃ εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμόν. Ἐκεῖ βλέπει ἱστάμενον γιγαντόσωμον Σαρακινὸν καὶ ἐπειδὴ ἤξευρεν ὅτι οἱ ἀλλόφυλλοι αἰτίαν ἐζήτουν αἰέποτε ἵνα ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν χριστιανῶν, παρεξηγοῦντες καὶ τοὺς ἀθωοτέρους λόγους των, τὸν χαιρετᾷ προσαγορεύων αὐτὸν ἄριστον τῶν ἀνδρειωμένων· ἀλλ' ὁ ἄγριος Σαρακινὸς εἰς ἀνταπόδοσιν τοῦ χαιρετισμοῦ ἀρχίζει νὰ τὸν κτυπᾷ. Τότε δὲ ὁ ἀθλητὴς Διγενὴς ὑψώνει τὴν φοβεράν χειρὰ του καὶ τὴν καταβιβάζει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σαρακινοῦ, ὅστις ἦν τόσῳ μέγας ὥστε οἱ βῶθρονές του ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν ἀντὶ ἱποστασιῶν· ὡς κεραυνὸς ἀντήχησε μακρὰν τὸ κτύπημα, καὶ τις γέρων προβεβηκῶς ἀκούσας τὸν πάταγον δὲν ἠπατήθη ἀλλ' ἐνόησε πάραυτα ὅτι ὁ Διγενὴς διέπραξε καὶ ἕτερον ἄθλον. Μετ' οὗ πολὺ τῶνόντι φθάνει ἀσθμαίνων ὁ Σαρακινὸς καὶ ἐπιδεικνύει τὴν πληγὴν του, ζητῶν βοήθειαν· ἀλλ' ἦτο ἀργὰ πλεόν, ὁ κύκλωψ ἔπεσε κατὰ γῆς σωρὸς ἄψυχος.»

Ὁ Χάρος μαυροφόρησε μαῦρα ναβαλικοῦ εἶδος χρυσοῦ σπαθὶν ἐξώσθηκε καὶ πᾶ' ἑς τὸ πανα(γ)ύρι·
Γιὰ νὰ ἔβῃ καὶ τὴν μάναν του γιὰ νὰ του παραγγεῖλῃ·
«Γυεῖ μου μὴν πέρνης ὁμορφαις μὴν πέρνης ταῖς γριάδες,
Μὴν πέρνης τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ κλαίουσιν ἢ μανάδες»
Καὶ λέ(ε)ι τῆς ὁ Χάρωντας

* Ἄν δὲν πέρνω ταῖς ὁμορφαις, ἂν δὲν πέρνω γριάδες

* Ἄν δὲν πέρνω μικρὰ παιδιὰ, τί Χάρωντας λογοῦμαι;

Φτερνηστηριάν τοῦ μαύρου τοῦ (1) πάνω 'ς βουνὸν ἐθαίνει
 Δικλᾶ (2) 'πο' ἐκεῖ δικλᾶ 'π' ὧν θωρεῖ 'να (3) περιβόλι
 Κ' ἐκ' ἦσαν ἄρχοντες πολλοὶ τραπέζοκαθημένοι
 Κι' ἀπολο(γ)οῦνται (4) ἄρχοντες στέκουσιν καὶ λαλοῦν του.
 Καλῶς ἦρτεν ὁ Χάρωντας νὰ φά' νὰ πῇ μετὰ μας
 Νὰ φά(γ)η ἄγρι τοῦ λαοῦ νὰ φά' ὀφθόν περδίκκι
 Νὰ φά' ἀγροκεράμιδον ποῦ τρών' ἀντρεωμένοι
 Νὰ πῇ (5) γλυκόποτον κρασί ποῦ πίνουν φουμισμένοι
 'Α ποῦ τὸ πίνουν ἄβρωστοὶ καὶ βρέθονται 'γικμένοι
 Κι' ἀπολο(γ)οῦνται (6) Χάρωντας στέκεται καὶ λαλεῖ τους
 —Δὲν ἦρτα 'γὼ ὁ Χάρωντας νὰ φά' νὰ πῶ μαζύ σας
 Παρὰ 'ρτα 'γῶν (7) ὁ Χάρωντας τὸν κάλλιόν σας (8) νὰ
 [πάρω.

Κι' ἀπολο(γ)οῦνται ἄρχοντες στέκουσι καὶ λαλοῦν του
 Καὶ 'πέ μας, 'πέ μας Χάρωντα ποῖος ἐνὶ ὁ καλὸς μας;
 Κι' ἀπολο(γ)ήθη Χάρωντας καὶ λέ(γ)ει καὶ λαλεῖ τους·
 'Ενὶ καὶ μακροδάκτυλος ἐνὶ κί' ἀναρκοδόντας.
 Ποῦ (9) τ' ἄκουσεν ὁ Διηνῆς (10) ἀρκώθη (11) κ' ἐθυμώθη,
 Κλωτσοτῶν τάβλων ἔδωκεν κλωτσον καὶ τῶν τσατέρων (12)
 Καὶ τὰ κανατοσκούτελα πετᾶ τα τοῦ ἀέρα.
 Κι' ἀπολο(γ)ήθη Διηνῆς τοῦ Χάρωντα καὶ λέ(γ)ει·
 Κι' ἂν με νικήσης, Χάρωντα, ἔβγαλε τὴν ψυχὴν μου
 Κι' ἂν σε νικήσω Χάρωντα χάρις' μου τὴν ψυχὴν μου. (13)
 Χερσὶς χερσὶς ἐπιάσαις κ' ἐπῆγαν σ' τὴν πανάιστραν (14)
 Κι' ἀπολο(γ)ήθη Χάρωντας καὶ λέ(γ)ει καὶ λαλεῖ του
 Κι' ἀλαθροπιάσ' με (15) Διηνῆ, νὰ σὲ ἀλαθροπιάσω
 Κι' ἀλαθροπιάν' ὁ Διηνῆς καὶ σφικτοπιάν' ὁ Χάρος.
 'Κεῖ 'πό 'πιανεν ὁ Χάρωντας τὰ γιγιάματα 'πιτοῦσαν (16)
 'καὶ 'πό 'πιανεν ὁ Διηνῆς τὰ κόκκαλα ἔλυοσαν·
 Κ' ἔδωκεν κ' ἐπαλλήλωννασι τρεῖς νύκτες, τρεῖς ἡμέρας
 'Σ τὰ τρία τὰ μερόνικτα ὁ Διηνῆς νική τον.
 Κι' ἀνοῖξεν ταῖς ἀγκάλας του καὶ τὸν Θεὸν δοξάζει·
 «Δοξάζω σε καλὲ Θεὲ ποῦ 'σαι 'στὰ 'ψηλωμένα
 «Κι' ἀποῦ γινώσκεις τὰ κρυφὰ καὶ τὰ φανερωμένα
 «Τὸ πλᾶσμα ἀποῦ μοῦ' πεψες (17) ἐβῆκ' ἀντρεωμένον»
 'Ἦρτε φωνὴ 'ποῦ τὸν Θεὸν κί' ἀπὸ τοὺς 'Αρχαγγέλους.
 Καὶ δὲν σε 'πεμψα, Χάρωντα, παλιώματα νὰ κάμνης
 παρὰ 'στείλά σε, Χάρωντα, ψυχὰς γὰ νὰ μου βγάλλης.
 Χρυσὸς αὐτὸς (18) ἐγεῖνηκε 'πάνω 'στην κεφαλὴν του
 Κ' ἔσκαπτε μὲ τὸ νύχιν του νὰ βγάλλῃ τὴν ψυχὴν του
 Κι' ὁ Διηνῆς ψυχομαχεῖ σὲ σιδερά παλάτια
 Σὲ σιδερά παπλώματα σὲ σιδερά κρεββάτια·
 Π' ἀπ' ἔξω τριγυρίζουν τῶν τριακόσια παλληκάρια
 Θέλουν νὰ 'μποῦσιν νὰ τὸν δοῦν κί' ἀκομ' ἀκροφο(6)οῦνται
 Κ' ἕνας κοντὸς, κοντούτσικος καὶ χαμηλοβραχάτος
 Τὸ σχιάβι (19) 'σὴν μασχάλην του 'μπαίνει καὶ χαίρετ' τον

Καὶ 'γῆ σου 'γῆ σου, Διηνῆ, ἀρχαῖς ἀρχαῖς π' ἀγάπας
 'σταῖς ὁσχαῖς (1) τοῦ φεγγαριοῦ ἐδιάλεγες κ' ἐπάτας,
 Π' ἀπ' ἔξω τριγυρίζουν σε τριακόσια παλληκάρια
 Θέλουν νὰ 'μποῦσιν νὰ σε δοῦν κί' ἀκομ' ἀκροφο(6)οῦνται
 Κι' ἀπελο(γ)ήθη Διηνῆς καὶ λέ(γ)ει καὶ λαλεῖ τους
 'Πέ τους νὰ 'μποῦσιν νὰ με δοῦν τίποτες μὲ (2) φοβοῦνται
 Καὶ ἔσω του (3) ἐμπέτησαν (4) καὶ γλυκοχαίρετοῦν τον
 Κι' ὁ Διηνῆς ἐπρόσταξε ψωμὶν γῆα νὰ τοὺς βάλουν
 Κι' ἀπολο(γ)οῦνται κ' εἶπαν του καὶ λέ(γ)ουν καὶ λαλοῦν του·
 Κ' ἐμεῖς ἐδῶ δὲν ἤρταμεν νὰ φάμεν γῆα (5) νὰ πιούμεν
 'Ἦρταμεν νὰ 'ρωτήσωμεν πάντα 'ς παλιούς πολέμους
 Κι' ἀπολο(γ)ήθη Διηνῆς καὶ λέ(γ)ει καὶ λαλεῖ τους·
 Σεῖς 'πο' καὶ τρώτε ψωμὶν κ' ἐγὼν 'πο δὰ 'ξη(γ)οῦμαι·
 «Κάτω 'σταῖς ἀρχαῖς (6) τῶν ἀγρῶν 'στὸν ἀγροκαλαμιῶνα
 ἐννὴ βούργγαις (7) ἐγέμωσα οὐλον (8) μούττες καὶ γλώσσας
 Κ' ἡ μούττες ἐν (9) τοὺς δράκοντες κ' ἡ γλώσσας ἐν
 [τοὺς Διόντες

Ποῦ τὸ φαρμάκι τὸ πολλὸ διψῶ ἐγὼ κί' ὁ μαῦρος
 στέκομαι διαλογίζομαι ποῦ θὰ τόνε ποτίσω
 Εἰς τὸν 'Αδράτην (10) ποταμὸν τρέχω νὰ τὸν ποτίσω
 Εἰς τὸν 'Αδράτην ποταμὸν Σαρακινὸς καὶ βλέπει (11)
 στέκομαι διαλογίζομαι πῶς νὰ τὸν χαίρετήσω
 Κι' ἂν τοῦ 'πῶ τριανταφυλῆ τριανταφυλῆ 'χει ἀγκάθια
 Κι' ἂν τοῦ 'πῶ γαρφαλῆ γαρφαλῆ 'χει κόμπους
 κί' ἂν τοῦ 'πῶ βεργολέγον φοβοῦμαι μὲν λυ(γ)ίσῃ.
 Κι' ἂς τὸν χαίρετήσωμεν σιγὰν (12) πρέπει σιγὰν ἀζίξει·
 'Ωρα καλὴ — Σαρακινὲ, φῶς τοὺς ἀντρεωμένους.
 'Κεῖνος καλοχαίρεταν τον 'κεῖνος ξυλαῖς τ' ἀκτύπα
 Κ' ἀπολο(γ)ήθη Διηνῆς καὶ λέ(γ)ει καὶ λαλεῖ του
 Καὶ βρέ μωρὲ Σαρακινὲ 'ἐν (13) νὰ σου ἀκτυπήσω
 καὶ μὴ ξυλῆ τοῦ χάλασε ἐπάνω 'στὸ κεφάλι
 Καὶ 'ἐν (14) ἦτον πέτρα νὰ βρῇ γιοφύρι νὰ χαλάσῃ
 'ἐν ἦτον παλλιοκάστελλον νὰ 'ρτῇ 'πὸ 'πάνω κάτω
 Καὶ μέσα 'στὰ ρουθούνια του φόραδοι (15) ἐσταλίζαν
 'πὸ κάτω 'ζαῖς μασχάλας του περδίκκια κακκουρίζαν (16)
 καὶ πάντα 'σὴν βραχούλλαν του ζευγαλιὰ καὶ κάμνευν (17)
 Κ' ἐκράτεν ἡ πατούνα του ἐννὴ μολιῶν (18) χωράφια
 Μία χώρα ἦταν 'κεῖ κοντα.
 Κάπου στράφτει κάπου βροντᾷ κάπου χαλάζει βίχνει (19)
 κάπου Θεὸς ἐθέλησε τὴν χώραν μας νὰ κλείσῃ
 Κ' εἶχεν ἐναν καρ(8)ιοπαποῦν ποῦ τοὺς παλλιοὺς ἀνθρώπους
 Μηδὲ στράφτει μηδὲ βροντᾷ μηδὲ χαλάζει βίχνει
 μηδὲ Θεὸς ἐθέλησε τὴν χώραν γὰ νὰ κλείσῃ
 παρὰ ξυλῆν τοῦ Διηνῆ χαρᾶς τον 'που τὴν ἔφα'

(1) 'Εννοεῖται ἔδωκε καὶ μαῦρον ἐννοεῖ τὸν ἵππον του.
 (2) Κυττάζει. (3) θωρεῖ 'να — θεωρεῖ ἕνα. (4) Κατὰ τι-
 νας ἐκλείπει τὸ γ. (5) νὰ πῇ. (6) ἐκλείπει τὸ γ. (7) τὸ
 ἐγὼ παρὰ Παφίοις λέγεται ἐγὼνι. (8) τὸν καλλίτερον.
 (9) λείπει τὸ εὐθύς, ὅπερ ἐννοεῖται. (10) Εἰς τῶν
 ἀρχόντων ἐπίσημος διὰ τὴν θαυμαστὴν ἀνδρείαν του.
 (11) ἀγριώθη. (12) καθισμάτων. (13) πιθανῶς τὴν
 ζωὴν μου (14) παλαίστρα (15) ἐλαφροπιάσμε (16) μὲ ὀρ-
 μὴν ἐξέβρεον ὡς ἐν τῷ ἀσκήῳ οἶνος ὅταν οὗτος αἰφνης σπά-
 σῃ. (17) ἐπεμψας. (18) αἰτός. (19) σκιαδίων.

(1) Σκιάς. (2) ἴσον μὲ τὸ μὴ καὶ τότε τὸ ἐπόμε. σύμ-
 φωνον διαπλασιάζεται κατὰ τὴν προφορὰν. (3) εἰς τὴν οἰκίαν
 του (4) εἰσῆλθον (5) ἡ (6) παρ' ἄλλοις ἀρχαῖς. (7) δέρ-
 μα ζῶν καὶ κατ' ἐξοχὴν βοδὸς, χρήσιμον εἰς κατασκευὴν
 σάκκων.

(8) ὄλον. (9) εἶναι. (10) ἴσως Εὐφράτην. (11) εἰς τὴν
 σημασίαν τοῦ φυλάττει. (12) καθὼς (13) ἐν ἀντὶ θὰ
 (14) ἴσον μὲ τὸ δὲν (15) φόραδοι (θηλικόν) ἀντὶ ἵπποι.
 (16) οὕτως καλεῖται ἐκεῖ τὸ κελάδισμα τῶν περδίκων.
 (17) ζευγαρώνουν. (18) μέτρον οἷου ἰσοδυναμοῦν μὲ 8
 καφίζια, ἕτερον μέτρον οἷου ὅπερ εἶναι ἴσον μὲ 18 ὄκ.
 ὥστε τὸ μῶδι = μὲ 144 ὄκ. (19) βίπτει.

Κ' ἡ ὥρα δεν ἐτέλειωσεν ἡ ὥρα 'ποῦ τὸ λέ(γ)ω
καὶ νὰ σου τὸν Σαρακινὸν 'στὸν κάμπον γεμισμένον (1)
Μέσα 'στὴν χώραν 'μπέτηκεν καὶ γλυκοχαιρετᾷ τοὺς
Κι' ἀπολο(γ)ήθη ὕστερα καὶ λέ(γ)ει καὶ λαλεῖ τοὺς
ἐλάτε οὗλοι ἄρχοντες νὰ 'δῆτε τὸν γιὰρᾶν μου (2)
ἕνα σκυλὶν κακὸ σκυλὶν ἦρτε κ' ἐσκότωσέ με.
Μαζεύθησαν οἱ ἄρχοντες νὰ 'δοῦσιν τὸν γιὰρᾶν τοῦ
ἐννιὰ πα(γ)ίδες ἔκοψε κ' τρεῖς 'πισωκεντήτες.
Ψηλώσασιν τὸ χαῖριν του νὰ 'δοῦσιν τὸν γιὰρᾶν τοῦ
καὶ βλέπεις τὸ Σαρακινὸν χαμαὶ μαλλίᾳ κουδάρι

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

*Παραγιώτου Σούτσου μῦθοι ἑμμετροὶ ἐν παρα-
θέσει πρὸς τοὺς τοῦ Αἰσώπου, ἐξ ὧν ἀνε-
πλάσθησαν. Ἐκδίδονται δαπάναις Νικήτα
Γ. Πάσσαρη. Ἐν Ἀθήναις 1865.*

Ὅτι οἱ μῦθοι συντελοῦσι μεγάλως εἰς τὴν ἠθι-
κὴν μόρφωσιν τοῦ λαοῦ καὶ ἰδίως τῶν παιδῶν
εἶναι πρᾶγμα γνωστὸν, καὶ διὰ τοῦτο πολλοὺ ἐ-
παίνου ἄξιοι εἰσὶν οἱ τοιαῦτα παιδαγωγικὰ βι-
βλία ἐκδίδοντες. Εἶναι ὅμως ἐπίσης ὁμολογούμε-
νον ὅτι οἱ γράφοντες βιβλία πρὸς χρῆσιν τῶν παί-
δων πρέπει νὰ ἦναι πολὺ προσεκτικοὶ καὶ περὶ
τὴν ἐκλογὴν τοῦ θέματος καὶ περὶ τὸ λεκτικόν,
διότι τί ὠφελεῖ ἂν τὸ παιδίον ἀναγινώσκῃ πράγ-
ματα ἀνώτερα τῆς διανοητικῆς του ἀναπτύξεως,
ἢ ἂν ἀπαντᾷ ἀνὰ πάσαν σελίδα λέξεις τὰς ὁ-
ποίας δὲν ἐννοεῖ οὐδ' αὐτὸς ὁ διδάσκαλός του
ἄνευ τῆς συνδρομῆς λεξικοῦ;

Ὁ Κ. Μ. Ἀνδρεάδης ὁ Κύπριος, μεταφράσας
πρὸ τιμῶν ἐτῶν τοὺς μῦθους τοῦ Λαφονταίνου
κατ' ἐκλογὴν καὶ ἐμμέτρως, ἀπέφυγεν ἐπιδεξιῶς
ἀμφοτέρους τοὺς σκοπέλους τούτους, διότι καὶ ἡ
ἐκλογή του ἦν ἐπιτυχὴς καὶ ἡ γλῶσσα τοῖς πᾶ-
σιν εὐληπτος· καὶ περὶ ἐκείνου μὲν εἶπεν ἄρ-
κετὰ ἄλλοτε ἡ Χρυσάλλις, ἃς ἴδωμεν δὲ τώρα
ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ ἀνὰ χεῖρας φιλοπρόνημα τοῦ
Κ. Π. Σούτσου.

Ὁ ποιητὴς ἐν μιᾷ ἐπιστολῇ δίκην προλόγου
προτεταγμένη τῶν μύθων λέγει τόσα αὐτὸς περὶ
ἑαυτοῦ ἐγκώμια, ὥστε ἠθέλωμεν σιωπήσει, ἂν δὲν
ἐπρόκειτο εἰμὴ μόνον ἐπαίνους νὰ πλέξωμεν· ἄλ-
λ' ἐπειδὴ ὁ μυθογράφος λέγει ἐν τῇ ἐπιστολῇ του
περὶ τῶν μύθων τοῦ Αἰσώπου «Ἐπὶ τοιούτων

σκελετῶν ἔπρεπεν ἵνα (sic) θέσω σάρκα, ἢ ὑπεί-
κων εἰς τὴν σοβαρὰν σχολὴν τοῦ Φαίδρου καὶ χαλ-
κοῦν ἐκτυπῶν πᾶν ἔπος, ἢ μιμούμενος τὴν ἐλα-
φρὰν καὶ χαριεστάτην γραφίδα τοῦ Λαφονταίνου
ἥτις πολλάκις ἐστὶ ἀσθενὴς καὶ χαλαρά.

«Οὐδένα ἐξ αὐτῶν ἐμιμήθη, ἀλλὰ γράφων
πρὸς ἠθοποίησιν τοῦ λαοῦ καὶ τῶν παιδῶν, πρῶ-
τον μὲν χρῆσιν ἐποίησάμην ὕφους καταληπτοῦ,
ὁμαλοῦ καὶ ἀφελοῦς, μελοποιῶν τὰ ἔπη μου κα-
τὰ τὰς τέσσαρας ἀρχαίας διαλέκτους τῆς Ἑλλά-
δος, τὴν Ἰωνικὴν, Αἰολικὴν, Δωρικὴν καὶ Ἀττι-
κὴν, ὧν πλείστους μαργαρίτας ὁ Ἑλληνικὸς λα-
ὸς διατηρεῖ, ὡς περὶ τούτου ἐκτενέστερον ὁμιλή-
σω.» Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ συγγραφεὺς τοσαῦτα με-
γάλα καὶ πρωτοφανῆ ὑπόσχεται, ἐνομίσσαμεν κα-
θῆκον ἡμῶν νὰ κοινοποιήσωμεν εἰς τοὺς φιλανα-
γνώστας τὴν ταπεινὴν γνώμην μας τὴν ὁποίαν
ἐσχηματίσαμεν ἀναγνόντες τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλίον.

Καὶ πρῶτον μὲν κατεπεισθημεν ὅτι ὄντως ὁ
ποιητὴς οὐδένα ἐμιμήθη· ἀλλ' ὅλως πρωτότυπος
ὑπάρχει, διότι οὐδαμοῦ ἄλλοθι εἶδομεν τὴν βέ-
ουσιν ὁμοιοκαταληξίαν

δοσυρλουλοῦ
καὶ μουρλουρού!
ὅσταρ λαλὰ
τραντάφυλλα!

(Μῦθος 27)

Ἐμάθομεν δὲ ὅτι τὸ ἵνα εἰς τὰς τέσσαρας ἀρ-
χαίας διαλέκτους τῆς Ἑλλάδος, ὧν ἐποίησατο
χρῆσιν ὁ συγγραφεὺς, συντάσσεται ἀνανταποδᾶτως
ἢ τίθεται καὶ ἀντὶ ἀπλοῦ ἀπαρεμφάτου, ὡς ἀνω-
τέρω· ἵνα θέσω σάρκα.

Ἄς ἴδωμεν δὲ τώρα ἐὰν ὁ ποιητὴς ἦναι κα-
ταληπτὸς καὶ ὁμαλός, ὡς ἐγκαυχᾶται.

Εἰς τὸν 12 μῦθον λέγει «κ' ἔβλεπες τ' ἀγίνωτα
κι' ὅλα τ' ἄλλα ἀφίρωτα;»

Εἰς τὸν 26 μῦθον «ὁ ὄφρις τὴν μυῖαν

ἀπὸ τὸν κρόταφον
κάτω του νεκρόταφον
νὰ τὴν φέρ' εἰς τὸ πλευρὸν
μάνιζε μὴν ἡμπορῶν.»

Τί δ' ὕστερον νὰ εἰπώμεν περὶ τῆς παρομοι-
ώσεως τοῦ πνιγομένου μύρμηκος πρὸς τὸν στρα-
τηγὸν Πονιατόφσκην!

Καὶ ἕτερον σπουδαῖον ἐλάττωμα ἔχουσιν οἱ
μῦθοι τοῦ Κ. Σούτσου, τὸ ἀκατάλληλον πολλα-
χοῦ τῶν ἐπιμυθίων, οἷα τὰ ἐν τοῖς μύθοις 32,
41, ἐνθα ἡ πραγματικὴ ἔννοια τῶν μύθων ἐντε-
λῶς διέλαθε τὴν προσοχὴν τοῦ ποιητοῦ καὶ τὴν
ἄτοπον καὶ ἐπίφογον μετὰ τῶν μύθων ἀνάμιξις

(1) Μεγάλῃ πεδιάς καὶ γεμισμένους λέγεται ἐπ' ἀνθρώ-
πων ὁρμητικῶς τρεχόντων.

(2) πληγῇ.